

MAGYAR MUSA.

Költ Bécsben 28. Juniusban. 1788.

Phaedrus I. Könyv. II. Mese. A. S.

A Szamár és Orofzlán kettő vadásznak.

Uinek a' mértéket Virtusza nem éri,
'S magát még-is szóval az égig dicséri:
Azokat, a' kik nem esmerik, meg-tsalja,
De a' többit magán hahotálni hallja.
A' Szamárral edgyütt vadászni akarván,
Zöld ággal be-fedi fülit az Orofzlán.
'S arra inti őtet, hogy dorva szavával
Rettentse az erdőt mind egész vadával.
A' többit, bizza rá, mert e-igazítja
Fogván a' futokat, ha ő meg-indítja.
A' füles a' száján edgyet kettőt fordít. (a.)

G

Ed

(a.) Mint a' nagy szájú Rintor, ki a' száját
készíti, vagy bajuszát sodeja, ha vagon.

Es egész erőből olyan nagyot ordít,
 Hogy, a' szokatlan hang miatt mit tennének,
 Nem tudták a' vadak úgy meg-rettenének.
 Félve azért szobott úriokra szaladnak,
 Hol az Orofzlánnak fogára akadnak.
 Ki az öldöklésben midőn el-fárada,
 Hogy jöjjön-ki, a' nagy fulúnek hirt ada.
 Es meg-parantsolá, hogy szokatlan hangját
 Ne kondítsa többfőzör, se fogas harangját.
 Ekkor a' szemtelen mond az Orofzlánnak,
 Ennek a' vadaknak vitéz Királyának:
 Hogy tetzük tenéked az én segítségem,
 Tudnillik ez az én hangos vitézségem?
 Jól, úgy-mond, úgy, hogy ha én nem esmernélek,
 Néméd s' indulatod-szerént sem mérnélek:
 En bizony magam is, meg-rettenvén, mással
 Meg-izaladtam volna hasonló futással.

Ménekek a' ménekek Vitézségem
 Ménekek a' ménekek Vitézségem

Ménekek a' ménekek Vitézségem

Ménekek a' ménekek Vitézségem

Ménekek a' ménekek Vitézségem

Gyakran, a' mit meg-velez, azt jobbnak találod,
 Es a' mit meg-düverez, a' lefzen halálod.
 Jól iván a' fzarvas a' kútnál egy ízben
 Meg-áll, és a' képet meg-láttya a' vízben.
 Midőn ágas fzarvat tsúdálva diltserné,
 Es vékony lábát szalázzattal mérné:
 A' vadászók által hitelen lárma lön,
 Es ő meg-retteven futni kezd a' mezőn.
 Az ebeknek sereny lábával hátat ad,
 Es a' vadászók által hitelen lárma lön.

Es a' vadászók által hitelen lárma lön,
 Es a' vadászók által hitelen lárma lön.

'S maga hazájába az erdőbe szalad,
 Melyben ágas-bogas fzarvát meg-akadván,
 Kezdték mardosni az ebek szaggatván,
 Ekkor, mint azt minden Vadász eb hallotta,
 Haló félben lévén, ezeket mondotta:
 Oh én boldogtalan! be későre vettem
 Ezre, hogy háznos volt, a mit meg-vettem.
 Es a' mit a' kútnál annyira ditsérek,
 A' miatt utolsó veszedelmet érek.

Phaedrus I. Könyv. 13. Mese. A. S.

A' róka és holló.

A' kik gyönyörködnek olyan ditséretben,
 Mellyel a' ravaszok tsalnak ez életben:
 Rutul büntettének azok, és későre,
 Tselekedeteket meg-bánnják időre.
 Midőn az ablakból lopott sajtját vinné
 A' holló, hogy azt egy magos fán meg-enné.
 Meg-láttya a' róka, és kezdi ditsérni,
 Oh holló! tolladdal femmi se tud érni,
 Be szép mind a' tested mind az ábrázatod,
 Ki érhetne veled? ha volna szozatod.
 E' mikor akarna szóllani a' kába,
 Le-ejté a' sajtot a' róka nyakába.
 Mellyet a' ravasz száj szaporán fel-kapa,
 Es ehes fogokkal jól belé haraps. (a.)

G 8 2

Ek-

(a.) De a' róka-is hagyá a' ditséretet, és ebéd-
 hez üle, melyre tsak az alkalmatosságot keres-
 te,

Ekkor, de későre, a' meg-italatkozott
 Holló el-bámúla, el-velztvén a' sajtot.
 Melyből meg-tanulhadd, mit érjen az elme,
 Mely az embereknek leg-főbb fejedelme,
 A' böltsefég többet ér-is az erőnél,
 És a' testben sintsen okosb rész a' főnél.

Phaedrus I. Könyv. 14. Mese. A. S.

Vargából Orvos. (de nem meg-fordítva.)

Midőn egy rozsfz varga nem tudna dolgozni,
 'S azért el-pufztulván kezdne hazudozni
 Idegen helyt; 's hogy ő orvos mondogatni,
 'S méreg ellen való italt árulgatni:
 Hirt szerze magának sok hazugságával,
 Es hamis név alatt költ Orvosságával.
 Itt midőn felette terhes beteg volna
 A' Város Királya. (a.) Hogy amazzal szólna,
 Es meg-próbálhatná, hivatja. 'S pohárt kér
 Edgyik szogájától ez az okos Vezér,
 Az után vizet tölt az Orvos italhoz,

Azt

te, mert az ideje már eljött, vagy talán
 el is tölt volt.

(a.) A' régi Királyok hatalma egy Városban-is
 el fért; azért verhetett meg Abrahám-is olyan
 sok Királyokat a' maga háza népével, de
 Fridrik egyedül haza üzte volna a' Sátorába.

Azt tettetvén, mintha mérget öntne ahöz, (a.)
 s jutalmat tévén-fel, mondja a' Sutornak,
 Tetsék ezt meg-innyá a' híres Doctornak.
 Je e' meg-ijedvén a' halálos tsuſtól,
 Meg-vallja, hogy ő nem tanult Gáténuſtól,
 hanem a' köfségnek hívő bolondsága
 által lett híressé nagy tudatlansága.
 A' Király parantsolt, és egybe-gyűjtette
 A' köz-néppt, és azt ekképpen intette:
 Igyan miért vagytok olyan eſztelenek?
 Kik orvoslására éltetek ennek
 lá merítetek bizni; kire más lábát-is
 Nem bizta, (b.) hogy arra tsináljon tsizmat-is,
 az azokra illik, kiknek kábasága
 A' szemtelenségnek kövér gazdagsága.

Phao-

(a.) Ez a' próba tsak nem olyan volt, mint a'
 bölts Salamone a' két aſzszonyokkal; mert ha
 a' varga valóságos méreg ellen való orvos-
 ságot árult volna, meg-ihatta volna bátran
 a' Királytól adandó mérges italt (mely mind-
 az által nem volt) és maga magát annak
 Doctora' lévén meg-tarthatta volna.

(b.) Mert olyan roſzsz varga volt, hogy a'
 maga mēsterségit ſe tudta, és abból meg nem
 élhetvén el-szegényedett, és el-puſztulván ha-
 zugſágra vetemedett. Jó azért az embernek
 egy mēsterséget jól meg-tanulni, és abból tisz-
 teſségesen élni; mert ſokfelé haszon nélkül
 kap a' mi vékony s mindenre nem érkező rö-
 vid időnk tehetségünk. Ez a' szegény Varga
 an-

Phaedrus I. Könyv. 15. Mese. A. S.

A Szamár a vén Örzőhöz.

Mikor a fő Tisztek a társaságokban

Változnak, változás nintsen a dologban.

Tsak a név változik, de a köz-emberre

Nézve a melly vala, marad az a tereb.

Egy félénk vén Pásztor örizvén a szamárt.

A réten, meg-halija hirtelen a nem várt

Ellenség lármáját, 's jóvallja, hogy fufson,

A' szamárnak, ne hogy más kezire jusson.

Gondolodé, kérlek, tsendessen meg-felel.

A' szamár, mint lassan utána eregel,

Hogy

annál alább-való volt, ki midőn kis fa-bólt-
jában földorgatna és így danolgatna: (Hej
Tamerlán! Tamerlán!) bé-szóll egy valaki
az ablakán, és azt kérdi: de hát tudod-e te
ki volt az a Tamerlán? Igen biz én, mert
az-is egy olyan hirtelen haragu nagy bolond
volt mint kend. Ennye ilyen s' amoljan —
jere-ki, mert majd meg-tanitlak. Engem' bi-
zony ne tanitson, mert én tudom az én mes-
terségemet, még talám jobban mint kend a'
magáét. De tsak jere-ki, mert olyant adok
edgyet a hátadra, hogy — — En bizony
ha kettőt adna, sem mennék, hogy nem, fe-
lele a Varga; minthogy neki az esze talám
az árjánál-is hegyesebb volt. Nem jó senki
mesterségibe belé szóllani, hanem hadd foly-
tassa kiki azt a maga nótáján.

Hogy a győzedelmes rám két nyerget tenne?
 Nem, úgy-mond az öreg, mert kettő lok lenne.
 Mi bajom hát azzal, akárkit szolgáljak?
 Szükség hogy mindenütt nyergem alá álljak. (a.)

Phaedrus I. Könyv. 17. Mese. A. S.

A' juh, eb, és a' farkas.

Meg-fizokott a hazug tselekedetért
 Büntettetni, kivált a hamis nyelviért.
 A' rágalmazó eb midőn azt a tzipót,
 Melly mellett meg-esküdt, hogy költsön-adott volt,
 Kivánná a juhtól: a farkas elé áll
 Hamis bizónyságnak, és ekként atfeftal:
 A' juh a' Kutjának tartozik nem edgyel,
 Hanem Kolosvári tiz nagy lágy kenyérral.
 Így szegény hamisan csak meg-büntetteték,
 'S mind a' tiz sütetet vele fizetteték. (b.)
 Kevés napok mulva a farkast meg-látá

(a.) A' szegény köz-néptől, akárki legyen a
 Királya, csak meg veszi a portziót vagy a
 dot mindazáltal jobb még-is egy II-dik Jo
 sef mint egy IV-dik Akmet alatt lenni.
 A' hamis bizónyság még annál is többé
 nd, mint a' mennyit a' tökeletlan kíván
 és a' hamis bíró még ezeknél is többet meg-
 itél. Mert egy tzipónál nagyobb és több-is
 tiz kenyér, és tiz kenyérről is tiz sütet töb-
 betske.

A' jüh a' veremben, (a.) 's mingyárt azt kiáltá.
Ez a' tsalárdáságnak, ugy-mond, a jutalma,
Ez a' bozslut-álló Istenek hatalma.

Phaedrus I. Könyv. 19. Mese. A. S.

A' kölykezeni akaró eb szállást kér.

A' gonosz embernek nagy nyájafságának
Annyit hidj, mint a' halász horgának. (b.)
Mellyet hogy kerüljön mind egész életünk,
Arra az alább irt vétsékekkel intetünk.
Egy eb a' mástól, minthogy kölykező volt,
Hogy bele fiadznék neki egy olétt szólt.
Mellyet könnyen meg-nyer. Amaz egyszer kéri
Vizszá az ólt, és e' nyájafon igéri.
De egy rövid időt kér tőle magának,
A' mely erőt adna fok apród fiának.
Midőn ez-is el-tölt volna, kalibáját
Jobban kezdi kérni rá tátván a' száját.
Ha familiámmal s veleim izembe állni
Mérsz, ugy-mond, olodba vizszá jöhetsz szállni.

(a.) A' mitsoda jusson az eb jó Kolosvári vagy
Debretzeni kenyeret szerzett, éppen olyanon
akart a' farkas-is szert tenni a' Sz. Márton
ludjára, de e' süttelen volt, nem mint a' ke-
nyer.

(b.) Az az, ne hidj, mert ha hiszsz, meg-tsa-
latkozol mint a' hal, vagy mint N. N. de
ennek fokszor oka az előre való nem látha-
rás-is.